

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **M. N.**
bytem P.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 1276/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 6. 2015, č. j. MHMP 1046465/2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), žalobcovy námitky proti

provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil ke dni 20. 11. 2014.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 2. 12. 2014 správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Při svém rozhodování vyšel ze spisové dokumentace vedené v registru řidiče, konkrétně z:
 3. 1) protokolu o ústním jednání o přestupku s vyhlášením rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, č. j. 34030/2012-MURI/OPE/00124, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 7 bodů za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se žalobce dopustil dne 5. 5. 2012 tím, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Dne 7. 8. 2013 byly žalobci odečteny 4 body v souladu s § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
 4. 2) rozhodnutí ze dne 1. 11. 2013, č. j. MHMP 1312621/2013/Klo, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 7 bodů za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se žalobce dopustil dne 27. 9. 2013 tím, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu.
 5. 3) oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 11. 2014, č. j. KRPA-446668/PŘ-2014-000007, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se žalobce dopustil dne 20. 11. 2014 tím, že na křižovatce nezastavil na signál s červeným světlem „stůj“.
6. Dne 15. 12. 2014 žalobce podal proti záznamu bodů námitky, v nichž uvedl, že podává námitku proti veškerým provedeným záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, především proti tomu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Dne 20. 1. 2015 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně kopii podnětu k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 20. 11. 2014. Ve svém návrhu žalobce zpochybnil formální nedostatky pokutového bloku.
7. Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2015 správní orgán I. stupně žalobcovy námitky zamítl. V odůvodnění připomněl, že s ohledem na charakter řízení nebyl oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl proveden záznam. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje veškeré nezbytné náležitosti a zjištění policistů projednávajících přestupek v blokovém řízení jsou tedy zcela věrohodná. Záznam v registru řidiče plně odpovídal pravomocným rozhodnutím, a proto nezbylo než námitky zamítnout jako nedůvodné.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž namítl, že v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgán I. stupně nevyžádal všechny podklady a neodstranil pochybnosti o tom, zda se přestupku nedopustila jiná osoba. Oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení není dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů existuje způsobilý podklad, přičemž správní orgán I. stupně si příslušný pokutový blok nevyžádal. Rovněž bylo rozhodnuto v rozporu s principem předvídatelnosti, neboť Krajský úřad Moravskoslezského kraje označil obdobné podklady za nezpůsobilé pro záznam bodů v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49928/2014, které žalobce přiložil.

9. Odvolání zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že v řízení o námitkách se přezkoumává pouze správnost záznamu bodů, nikoliv samotné rozhodnutí o přestupku. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, žalobce ho nadto nikterak nezpochybnil (ve svém návrhu na zahájení přezkumného řízení pouze poukázal na formální nedostatky pokutového bloku), a proto nebyl důvod pro provedení dalšího dokazování či obstarání příslušného pokutového bloku. Žalovaný dodal, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu a nadto se správní praxe v průběhu let změnila.

II. Podání účastníků řízení

10. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v odvolacím řízení ignoroval předložené důkazní prostředky, neboť přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/201, vydané v obdobné věci. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že jsou správní orgány oprávněny posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. S ohledem na další rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraj (ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) je pak zřejmé, že se jedná o ustálenou správní praxi, a napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s principem legitimního očekávání.
11. Žalobce považuje jednotlivé podklady za nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nejsou dostatečným důkazem a musejí být porovnávána s příslušnými rozhodnutími. Z přiložených rozhodnutí vydaných v blokových řízeních série HG/2014 a GF/2013 je patrné, že nesplňují požadavky Nejvyššího správního soudu na dostatečnou individualizaci skutku (na rozdíl od pokutového bloku série FC/2013 C1404971). Z rozhodnutí by mělo být patrné, o jaký přestupek se jednalo, kdy a kde byl spáchán, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena a podle jakého ustanovení byl přestupek kvalifikován. Rovněž je vyžadována identifikace pachatele přestupku. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, že svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání. V případě přestupku spočívajícího v nezastavení na signál „stůj“ není dostatečným popisem „jízda na červenou“.
12. K pokutovému bloku ze dne 20. 11. 2014 žalobce uvádí, že údaje ohledně osoby přestupce jsou nečitelné a rovněž neúplné (chybí údaj o datu narození a rodném čísle), to samé platí ohledně doby a místa spáchání přestupku, jednání není dostatečně kvalifikováno (pouze uveden odkaz na § 70) a rovněž není zřetelně uvedena výše sankce. Konečně je nepřezkoumatelné místo a čas vydání pokutového bloku a podpis oprávněné osoby.
13. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že podklady pro záznam bodů jsou dostatečné a žalobci se je nepodařilo věrohodně zpochybnit. Žaloba obsahuje pouze typizované námitky, o čem svědčí i to, že žalobce odkazuje na série pokutových bloků, které s řešeným případem nijak nesouvisí. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, a zdůrazňuje, že v řešeném případě byly podklady zcela způsobilé pro provedení záznamu v registru řidičů.
15. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
17. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Dle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích „řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek (...) se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů“.
19. Dle § 123b odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích „příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno“.
20. Dle § 123f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích „nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu“.
21. Dle § 123f odst. 3 téhož zákona „shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí“.
22. Nejprve se soud zabýval námitkou porušení legitimního očekávání, které mělo žalobci vzniknout na základě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i dalších rozhodnutí tohoto správního orgánu. Tato námitka není důvodná.
23. Žalobce se domnívá, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje zastává odlišnou rozhodovací praxi co do přezkumu způsobilosti rozhodnutí, které jsou podkladem pro zápis do registru řidičů. Tak tomu však zjevně není, neboť krajský úřad v odůvodnění příslušných rozhodnutí uvedl, že „přezkumná činnost ve věci záznamů bodů směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ve smyslu přílohy k zákonu o silničním provozu a jsou tak splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by bylo naopak v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je povinen provést záznam bodů do registru řidičů, neřídil pravomocnými rozhodnutími, resp. pokutovými bloky“.
24. Uvedený právní názor je přitom zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který k otázce přezkumu bodových záznamů ustáleně judikuje, že „správní orgán (...) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým

podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, 6 As 67/2013-16).*

25. V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud dodal, že za nezpůsobilý podklad pro záznam do registru řidičů lze typicky označit rozhodnutí, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105), rozhodnutí je nutno považovat za nicotné, případně neobsahuje dostatečnou specifikaci přestupkového jednání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49, nebo ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).
26. Z obsahu napadeného rozhodnutí i přiložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje je přitom patrné, že výše uvedená východiska Nejvyššího správního soudu jsou respektována napříč státní správou příslušnou pro rozhodování v oblasti záznamů do registru řidičů. Důvodem pro rozdílný výsledek rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu (zamítnutí odvolání vs. vyhovění námitkám) tedy nebyl odlišný postoj k otázce přezkumu záznamu bodů, ale naopak odlišné skutkové okolnosti řešených případů (resp. rozdílná kvalita podkladových rozhodnutí pro záznam do registru řidičů). Dále je třeba zdůraznit, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v první instanci a jeho rozhodnutí tak mohou být následně korigována žalovaným v rámci odvolacího řízení; nadto byl právní názor krajského úřadu v této otázce překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Tyto skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl, a proto nelze souhlasit s žalobní námitkou, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. S ohledem na vše výše řečené je tedy nepochybné, že žalobci na základě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že jeho námitkám, resp. odvolání bude vyhověno.
27. Ohledně namítané nezpůsobilosti podkladových rozhodnutí soud uvádí následující. V řešeném případě žalobce dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče na základě tří rozhodnutí, a to dvou rozhodnutí o přestupku ze dne 24. 7. 2012 a ze dne 1. 11. 2013 a dále na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 11. 2014 (pokutový blok ze dne 20. 11. 2014). Jak vidno, žalobce byl dvakrát sankcionován ve standardním přestupkovém řízení, pouze jednou se jednalo o řízení blokové. Žalobce v žalobě nic konkrétního nenamítal proti rozhodnutím o přestupku ze dne 24. 7. 2012 a ze dne 1. 11. 2013, ale námitky vznesl pouze proti pokutovému bloku ze dne 20. 11. 2014. Za této situace se soud blíže nezabýval námitkami proti rozhodnutím o přestupku a pouze z obecného hlediska uvádí, že obě rozhodnutí jsou bez všech pochyb způsobilými poklady pro záznam bodů, neboť obsahují všechny zákonné náležitosti včetně identifikace žalobce, popisu jednání, uložení sankce a řádného odůvodnění i poučení.
28. Ohledně záznamu bodů ke dni 20. 11. 2014 žalobce nejprve namítl, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže být dostatečným důkazem, ale vždy musí být porovnáno s příslušným pokutovým blokem. S tímto názorem však soud nesouhlasí. Podle

§ 123b odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam bodů do registru řidičů na základě oznámení Policie ČR o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Správní soudy v tomto smyslu opakovaně potvrdily, že pro záznam do registru řidičů je postačující oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok. Naopak existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou *sine qua non* pro provedení odpovídajícího bodového záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 161/2018-47, a v něm citovanou judikaturu). K jeho vyžádání by byly správní orgány povinny pouze tehdy, pokud by obsah oznámení o uložení pokuty byl zpochybněn, a to buď na základě nedostatků samotného obsahu oznámení, případně na základě námitek účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76).

29. Ohledně náležitostí oznámení o uložení pokuty pak platí, že by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Stejně jako pokutový blok, ani oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení pak nelze posuzovat s rigidní přísností. Je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47).
30. **Dle soudu v řešeném případě** oznámení o uložení pokuty splnilo veškeré výše uvedené požadavky. Z jeho obsahu vyplývá, kdo se přestupku dopustil (totožnost žalobce je řádně popsána jménem, datem a místem narození, státní příslušností a místem trvalého pobytu) a kdy a kde k němu došlo (dne 20. 11. 2014 v 9,25 hod na ulici Na Pankráci poblíž ulice Děkanská vinice). Dále je v oznámení řádně vymezen skutek (žalobce na křižovatce nezastavil na signál s červeným světlem Stůj!) s uvedením, jaká zákonná povinnost jím byla porušena (§ 70 odst. 2 písm. a) a § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích], jaký přestupek žalobce skutkem spáchal (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 téhož zákona] a jaká sankce mu za něj byla uložena (pokuta ve výši 500 Kč). Oznámení rovněž obsahuje číslo pokutového bloku a údaje o příslušníku policie, který blok vystavil.
31. Za této situace se soud domnívá, že o spáchaném přestupku nevznikly důvodné pochybnosti, a to ani s ohledem na žalobcovy námitky, které vznesl v rámci návrhu na zahájení přezkumného řízení ze dne 16. 1. 2015. Uvedené námitky jsou totiž zcela formálního charakteru, neboť žalobce jimi pouze napadá způsob zapsání právních ustanovení do pokutového bloku. Je tedy zřejmé, že v průběhu správního řízení nedošlo ke zpochybnění řádně vyplněného oznámení o uložení pokuty, a nebyl tedy důvod pro vyžádání příslušného pokutového bloku či obstarání dalších důkazů.
32. Soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, když posoudily všechny tři rozhodnutí jakožto způsobitelné podklady pro zápis do registrů řidičů. Zároveň přiměřeným způsobem reagovaly na žalobcovy námitky, a proto soud v jejich postupu ani následných rozhodnutích neshledal žádné vady.

IV. Závěr

33. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu